

κράς αποκοσμησάνη,
πού κανένας τήν οικτείρει.

Πού κελόμα και χοροδ..
κύτταε πώς προχωρεί,
και θυμάται πρώτα κλέη,
κι' άκροφ' αχ, τι μας λείπει.

**Άποκομιά τρελλά
λυπητέρα λαλεί.**

Δυσταχισμένα χρόνια!
κλεισμένα τα σελάνια,
κι' ούτε χορού παρκέτο
γιά μέ δέν είναι' φέτο.

Κι' όι' σωτηροί κλεισμένοι,
άλλά μ' αμφοδ' μωσι,
κι' όλ' οι' μπουρσοσι
μέ δλέπουν λυπημένοι.

Πού σκόμματα ποκίλα
πού πνεύμασι πού και χείρις;
άκίχη κι' ή γκαμηλά
δέν φαίνεται, μέ κίφη,
μήτε κι' ό γκαμηλάρης
βαρεί καλά τό ντίφι.

Πικρόθωπος κι' αδηή,
τήν' έπίσηον χολάε,
δδοσε μου κομρατι
νά ράβω κεφαλαίε.

Τής Άτακής τάλαν
σπαρίζει; και στερεύει,

μήτε κι' άπ' τό Πάλας
κανένας δέν χορεύει.

Ξουνηστέ μάρμα-γύρο, νά γυράφτε,
κι' έλάτε μέ τό ζόμ ν' αποκορήφτε,
νά πηχτε, νά χαρήφτε, νά χορεύφτε.

Θ' άλλάξω, βρέ παιδά, τό ραϊκόμ σας,
άνθοβολού, τριγύρω σας οι κήποι,
δλ' άφθονού στο κράτος τό' δικό σας
και μόνον άνθοπόλεμος σας λείπει.

Σήκω, χαρτοκόσμητριά, κίμης
εξίδρας και σφοδρούς άνθοπόλεμους,
πού δέν τρομάζουν δέλλου τας Δυνάμεις,
μήτε τούς γειτονάς σου και τούς Αίμιους.

Άς τρέξουν μέσ' στους δρόμους Πικρότοι
κι' άλλαγμοί ν' άκόθωνται; και κρότοι.
Σεχάστε πώς είστε λυπημένοι
και μέ τή λύπη τίποτε δέν βγαίνει.

Γελώστε, παιδά, μέ τό σταγιά,
κι' ό έμέλος, άς πάρη τόν γεννητό
έκείνουν, πού δέν βάνουν παρθένας,
γι' έρματα, γιά χορούς, γιά μασκαράδες.

Αύστε και γιά μέ τό κομποδύματα,
γελώστε, παιδά, κι' ός είναι' φέρματα,
κι' έν άδενάνα κοινάφτε τά πρώτα,
μά δώστε λαφύρα γιά Κομρατίνα.

Σήκω, Ρομμή, μέ τό σταγιά νά ξαναξυπρήφης,
σήκω νά γίνης μασκαράς και νά παραχορήφης,
και 'τόν χορό τράγουδ' κ' ότά,
Ρομμή, μασκαράτζιες:

ανάθεμά τα τὰ λεπτά
κι' ἐκείνον ποῦ τὰ βρήκα.

Φ.—"Ακουσε τὴν Ἀπόκρια τί λέει, τραγλοδότη;
πήδα λοιπόν μὲς σ'τὸ χορὸ
χωρὶς τραγουδοῦ θλιβερό,
κι' ἄστατος; Ἐλα μασκαράς και' σ'τὸ δικό μου σπήν.

"Ὅποιος σοβαρὸ κρατεῖ,
κι' ὅποιος δὲν φορίσῃ μάσκα
καὶ δὲν ρίξῃ κομψεῖ,
τὴν κακὴ ψυχρὴ τοῦ φιάσκα.

Κάθε σύγχρονος ὀφείλει
μοναχὸς του και μετ' ἄλλον
νὰ μὰς κἀν τὸν ἄστατο.

"Ἦτε πάλιν, παιῖδες φίλοι,
πρὸς ἑξέδρας Καρναβάλλον
νὰ σὰς δώσουν ἀριστάτο.

Π— Κύττα...οἱ τοῦτον τὸν καιρὸ
Δραγοῦμης σέρνει τὸν χορὸ,
καὶ τὸ μαντίλι τοῦ βασιτοῦ ὁ Κόντας μὲ τὸν Ράλλη,
κι' ἀρχίζουσιν ἀνθοπέλιμο νὰ τὸν Μαυρομαχίαν.

Μπροστίνε μου, ποῦ χορεύεις,
νῆρως τοῦτο ποῦ γυρεύεις
νὰ τελεθῶσιν ἡ δουλειαίς...
Δεύτερε μὲ τῆς ἑλθαίς,
ποδοὶ πρῶτος σ'τὰ κοπάδια,
νῆρως τῆς Ραλλοῦς τὰ χάρδια
καὶ νὰ πῆν καλά τὰ λέδια.

"Τρίτε, σὺρε τὸν χορὸ σου
καὶ μὲ τὸν συμπέθερό σου.

"Τέτομη Δραγοῦμης τραγουδεῖ
γὰ τὸ καινούριο δάνειο,
ποῦ τὸ Ρωμαϊκοῦ θὰ ᾄθῃ
μὲ τοῦτο φῶς ὀδράνιο.

Ράλλη μου μὲ τὴν ἦτονα
νὰ τῶδρυσκα νὰ γλώτωνα.
Τξῶρτζη μου μὲ τὸ καρμάρι,
θὰ μὰς κἀνουν τέτομη χάραι.

"Ἀχ και νῆδων δικαίους
μιλοῦναι και σαφῶντα,
φαντασθῆτε τότε γρόσσα,
ἔξω φάτνια μὲ γὰ πάντα.

Μὰ δὲν μοῦ λὲς, βρε Φασουλῆ, τὸν Σαντεκλὲρ τὸν εἶδες;
Φ.— Εἶδα κι' ἐγὼ τὸν Σαντεκλὲρ, και Γάλλους και Γαλλίδες:

Τοῦ Σαντεκλὲρ κοκορομῶ σ' ἐκείνο τὸ Βασιλικό.

Π.— Πῶς σοῦ φάνη Φασουλῆ;
Φ.— Πετεινόμελος πολὺ.
"Ένας ἄνθρωπος ἐβγήκε κι' ἔκανε τὸν πετεινὸ
μ' ἓνα μούτρο, Περικλιτό, σὰν κι' ἑμὰς ἄνθρωπινὸ.

"Ὁρεβοῦρά, ἐφῶναξ, ἐμπὴν ζοῦρ, ἄλλῶν, μεροί,
γιατ' ἦταν Γάλλος κι' εἰξευρε τὰ Γαλλικὰ φαρσί.
Κι' ἄλλοι κατόπιν βγήκανε ντυμένοι σὰν πουλιά,
ὅμως κι' αὐτοὶ μιλούσανε μ' ἄνθρωπινὴ λαλιά.

Κι' ὁ Σαντεκλὲρ μὰς εἶπε: φιλόμουσο κοινὸ,
ποῦ πληρωσες γιὰ μὲνα τὸν φευτοπετεινὸ,
δὲν πᾶς μὲς σ'τὰ κοπέτσια, χωρὶς λεπτὸ νὰ δώσης,
νὰ ᾄθῃς ἀληθινὸς
και πόρους πετεινοῦς;
ἀλλ' ἀπὸ σένα λείπει κι' ἔνδς κοκόρου γνωσῆς.

Δὲν πᾶς σ'τὸ Παρλαμένο τῶν σεβαστῶν πατέρων,
ὅπου μ' ἔμορτες σ' αὐτὸ
νὰ ᾄθῃς χωρὶς λεπτὸ
τὴν κοκορομαχίαν τῶν δύο συμπέθερων;

Κι' εἶπε και μὲ Φασιανῆ: Ρωμηοί, σ' αὐτὸ τὸ χάλι,
ἀν δάνειο σὰς ἔδωναν κι' οἱ Σαντεκλὲρ οἱ Γάλλοι,
τότε και σεις γὰ χρημάτα σ'τὰ πόδια δὲν θὰ ληθῶναι
κι' ἀγροικὰ ζητήματα μὲ τοῦτο θὰ τελεθῶναι,
μὰ κι' ὄγδοα θὰ βλέπατε νὰ γίνουσι Γκουρτζα
γὰ τὸ καφοεμπόριο και γὰ τὴν γεωργία,
κι' ἦθελε κι' ὁ Καρνάβαλος νὰ κἀνῃ Κομητάτο...
μὰ ποῦτον τὰ φιλότητο, τὸ τρὶς ἀνάθεμά το.

"Τέτομη μὰς εἶπαν σ'τὴ Σκηνή,
κι' ἄμεις ἀλὰ Γαλλικὰ
τὸ στρίβει κι' ἡ Φασιανῆ,
κι' ἄκουσα κόσμον νὰ βρῆνῃ
τριγύρω μου σπαρακτικὰ.

Γιατ', καθῆμεν, Σαντεκλαίς; λιπητὰρ τὸ λῆου...
γὰ τὰ λεπτά τοῦ Σαντεκλὲρ μὲ πόνου Σαντεκλαίω.

"Ἰδοὺ λοιπόν, ἀγαπητοί, ποῦ μ' ᾄρει μεγάλη
κι' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι,
τὰ μαρινάτα χωρετὰ κι' ἄστατα μὰς σὰς εἴπαμε,
και τώρα τρέξε, Σαντεκλὲρ, μὲ τὸ λεῖρ και κῦττα με.

Και καρφώσεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἑμποροράφτης πρῶτης,
πρὸς τοῦτον σπεῖδει τοῦ συρμοῦ καθῆνας θαλασσοῦτης
νὰ κόψῃ γρήγορα ἑαυτὰ
τὰ ροῦχα του τὰ φτερινὰ,
κι' ἔκασθεν νᾶδῃν λιγερός ὡσὰν κυκαρισσοῦσιν...
ὅδῳ Σταβίου, κἀνωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀροσκαῖον.

"Στοῦ γνωστοῦ Μαριντοπούλου τὸ μέγαν Φαρμακτεῖον
ἔβρισκονται Γκαλενῶν κοροῖδες ἀλθῶς ὕγινοι,
ὅπου πρέπει νὰ τοῦς βάζῃ κάθε σῶμα γυναικτεῖον,
ἀν ὄρατον ὄντως θέλῃ κι' εὐμελὲς ν' ἀναφανῇ.
Τέτομους θαυματωτοῦς κοροῖδες ποῖναι χάρις κι' ἔδρωστια,
πρέπει κι' ἄνδρες νὰ τοῦς βάζουσι...σὰς μιλῶ χωρὶς ἄστατα.